

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

(N:o 49. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 3 December 1854. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. (VIII årgången

Hertigen af Chambridge.

General Brown.
Lord Raglan.

Canrobert.

St. Arnaud.

Prins Napoleon.

De engelsk-franska generalerna i Orienten.

"Jag målar ingen engelsman!" svarade målaren David af patriotiskt hat, då hertigen af Wellington, efter de förbundnes intåg i Paris, önskade sitt porträtt af den berömda konstnären hand. Och detta hat hystes icke blott af denne konstnär eller af en eller annan samhällsklass, nej det grodde hos hela Franska folket, och af alla sina besegrare utvalde fransmännen i synnerhet engelsmännen till föremål för sitt bittra hat. Hatet emellan begge nationerna hade föröfrigt sedan många århundraden tillbaka blifvit traditionellt, men Waterloo och St. Helena förlänade det emellertid ny näring, och om än senare talades om "hjärtlig enighet" emellan England och Erankrike, så fortlor dock icke desto mindre den enas obenägenhet för den andra.

Först den senaste tiden företer det utomordentliga skådespelet af en engelsk-fransk krigsalians, fraterniserandet af gamla fiender, hvarvid det tyckes, som om alla störande minnen från fornda tider för alltid skulle vara begrafne; ty då lord Raglan, som år 1815 var med om att vid Waterloo bekämpa fransmännen och under flera decennier aldrig försummade att i London fira denna segerdag, jemte sina ledsagare enthusiastiskt helsades för några månader sedan i Paris, så måste fransmännen i alla fall hafva glömt mycket. Men visserligen måste det förekomma för många bland dem som en dröm, att de engelska nationalmelodierna: "God save the queen" och "Rule Britannia" hafva blifvit upptagne på franska militärmusikens repertoire.

I dag, då vi skriva detta, hafva Englands och Frankrikes soldater gemensamt levererat bataljen vid Alma, och hålla just nu på med att förenade belägra Sebastopol, så att deras förbund har blifvit invigt på slagfältet. Men ur den glänsande raden af deras anförare har döden äfven bortryckt en, en af de sex, som vi i dagens bild framställa för våra läsare; och änskönt vi redan förr hafva vidrört några af dessa personligheter, torde det icke vara ovälkommet, om vi här i korthet egna dem några ord i sammanhang med de öfrige, som taffan framställer.

Leroy de St. Arnaud härstammar från en gammal ansedd borgarefamilj i Paris,

der han äfven föddes år 1801. Ut i sitt 16:de år inträdde han vid lifgardet, men lemnade snart derefter den aktiva tjensten och vände först 1831 tillbaka till den militära banan. Efter kort tids förlopp erhöill han löjtnansportepen, tjugo år senare blef han marskalk, ett avancement så hastigt, att det nuförtiden icke eger rum i någon annan armé. St. Arnaud skred i mellantiden öfver alla den militära hierarchiens trappsteg; härunder tjente han också omvexlande i främmande-legionen, likasom i Zuavernes berömda korps och skördade öfverhufvud sina grader och lagrar på Afrikas slagfält. År 1851 kommanderade han en division i Paris, utnämndes kort derefter af Ludvig Napoleon, som den tiden var president, till krigsminister, och visade sig i denna egenskap som förnämste befordraren af statskuppen den 2 December 1851, för hvilka tjänster äfven marskalkstafven tillföll honom. Som moralisk karakter redan förut ganska litet aktad, bidrog hans handlingssätt dentiden icke just att höja honom i rättänkande folks ögon, han förblef emellertid som krigsminister i sitt embete ända till krigets utbrott med Ryssland, då han måste låta utåmna sig till öfverbefälhafvare öfver arméen i Orienten. Döden, en följd af gammalt kroppslidande, öfverraskade honom, då han just efter månaders öfverksamhet hade börjat anfallet på Krim. St. Arnaud var en tapper soldat, mera låter ej säga sig om honom.

Den engelska öfverbefälhafvaren i Orienten James Henry Fitzroy Somerset, lord Raglan, har deremot icke såsom St. Arnaud tillbragt större delen af sitt lif på slagfältet. Född 1788, har han icke för tjensten att tacka för sin första militära grad, utan födelsen, hvilket emellertid icke hindrade honom att snart visa sig som utmärkt generalstabsofficer, så att också Wellington utvalde honom till sin adjutant. Under hela kriget på pyreneiska halfön var han generalstabssekreter, hvarunder han i fält var likaså tapper som omtänksam i krigskabinetet. Han deltog i alla detta fälttågs blodiga slag, strider och belägringar, och avancerade härunder från kapten till öfverstelöjtnant (1812). I slaget vid Waterloo (1815) mistade han genom en kanonkula högra armen, hvarpå han drog sig tillbaka ur aktiva krigstjensten och beklädde efter hvarandra flera

militära förvaltningsposter. Under det han fortlor att avancera i armén, erhöill han efter Wellingtons död general-fälttygmästares värdighet, och om än han genom en lång tidrymd blifvit främmande för krigslifvet, tyckes det dock med hans höga militära bildning icke hafva varit något misslag af engelska ministären att utvälja honom till öfverbefälhafvare i Orienten.

Vid sidan af lord Raglan står den genom sin verksamhet bekante general Brown, en man som sin mesta tid varit uti aktiv krigstjenst och i engelska högkvarteret spelar samma rol som general Canrobert i det franska. Brown och Canrobert kunna därför betraktas som dubbelsjälarne i den orientaliska arméen.

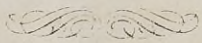
Såväl engelska som franska regeringen har obestriddigt varit beherrskad af en särskildt afsigt i det hvar o h en af dem bifogade expeditions-arméen en prins af blodet och anförtrodde hvaradera ett befäl. Å engelska sidan utsågs härtill hertigen af Cambridge, sonen till f. d. vice konungen af Hanover, och född 1819 har han ernått sin generalsrang på prinsars vanliga vis. Å franska sidan föll valet på prins Napoleon Bounaparte, sonen till f. d. konung Jeromæ af Westphalen. Om denne prins' militära förmåga (han föddes i Triest 1822) vet man lika litet som om hertigen af Cambridge. Han stod förut någon tid i Würtembergiska armén (hans moder var en dotter af konung Fredrik I af Würtemberg), men förde senare ett oberoende lif och befann sig fördelmesta på resor. Efter Februari-revolutionen invalde Corsikanerne honom såväl i den lagstiftande som författningsgifvande nationalförsamlingen och han bekände sig som folkombud till de afgjort social-demokratiska grundsatserna. Det sociala-demokratiska partiet slöt sig dock icke särdeles till honom, alldenstund det hyste misstroende till alle Napoleonider, till och med icke då, när han i April 1849, utnämnd till gesandt i Madrid, plötsligen återkallades från denna post, därför att han med bittert fadel öppet hade yttrat sig öfver sin kusin, presidents politik. Efter kejsardömets återställande och eventuellt utnämnd till tronföljare, tyckes prins Napoleon åter hafva försonat sig med kejsaren; dock måste detoaktadt Jeromes son ännu icke hafva helt och hållet lösryckt sig från sina gamla åtgifter, ty vid början af fälttåget i Orienten såg man åt-

minstone revolutionens evige judar talrikt församlade omkring honom och hans förbindelser med ungerska, polska och italienska flyktingar föranledde ändlösa tvister emellan honom och St. Arnaud till hvilkas biläggande ett egenhändigt till prinsen ställt magt språk från kejsaren var af nöden. Prinsen har af alla Napoleonider den sörste, ja verkligen en påfallande likhet med den berömda kejsaren; huru mycket han eger af dennes militära geni, har han ännu icke haft tillfälle att ådagalägga; som snillrik och energisk har han dock visat sig öfverallt der han hittills uppträdt.

Såsom den skickligaste bland de franska generalerna i Orienten betraktas generallöjtnant Canrobert, åt hvilken också öfverbefälet lemnades vid St. Arnauds död. Som elev af militärskolan i St. Cyr står han nu i en ålder af 45 år, hörer likaledes till de i Afrika utbildade officerare och utmärker sig lika mycket genom kallblodighet och glänsande tapperhet, som genom sina strategiska kunskaper. Likasom St. Arnaud tjente han en längre tid i främlingslegionen och senare såsom befälhafvare öfver Zuaverne. Af hans mångfaldiga lysande vapenbragder (han deltog i nästan alla bataljer och expeditioner i Afrika) skola vi här blott nämna den mördande fäktingen vid Bahl, hvarest han med 150 man försvarade sig segrande emot 3000 fiender. Ännu mer utmärkte han sig 1849, då han måste föra sina af cholera illa tilltygade Zuaver från Aumale till Zaatscha och med det sjuka manskapet, hvass omsorgsfulla vårdare han var, utförde de största hjeltebragder.

På grund af sina strategiska kunskaper blef han företrädesvis lemnad marskalk St. Arnaud till biträde, och operationsplanen i Krim är också nästan helt och hållet hans verk. Det var den af honom speciellt kommenderade divisionen, som på den bekanta förfärliga marschen igenom Dobrudseha hade att kämpa med utsägliga lidanden, under ett olidligt klimat och cholerans förödelse, och som, likasom på marschen igenom Zaatscha, gaf honom så många tillfällen att visa sina rastlösa omsorger för trupperne. Canrobert, general sedan 1850, hörer till kejsarens utvalde gunstlingar, hos hvilken han redan under presidenttiden tjänstgjorde som adjutant och hvilken post han först lemnade då han erhöill befälet öfver en division i Orienten.

Han är, likasom nästan hela generalitetet, nog slug att foga sig efter de vid kejsarliga hofvet rådande afsigterna. Vi behöfva därför icke förundra oss öfver, om den tappre generalen efter slaget vid Alma skref till fransmännens kejsarinna, att den honom af hennes majestät förärade medaljen af jungfru Maria visat sin undergörande kraft, så att han midt i kulregnet blifvit skonad. Med ett ord, general Canrobert är en slug man, hos hvilken allt måste bidra att utmärka honom.

Tilldragelserna vid Balaklava.

den 25 Oktober skildras af *Times'* korrespondent såsom ögonvittne på följande vis:

"Våra linier bildas af naturliga bergssluttningar i ryggen, på hvilka Fransmännen anlagt fruktansvärda förskansningar. Bland dessa förskansningar och nästan i rak linie tvärt öfver dalen vid våra fötter ligga 4 kägelformiga kullar, som höja sig den ena öfver den andra, ju längre de aflägsnas sig från våra linier: den sista, som sammanhänger med den midt emot vår bergskam liggande bergskedjan, har döpts till Canroberts-kullen efter lord Raglans sammanträffande derstädes med general Canrobert efter flankmarschen till Balaklava. 3 af dessa kullar voro försedda med redutter, som hvardera voro besatta med 2 eller 3 kanoner och 250 Turkar. Denna tvärt genom Balaklava-dalen gående kedja af kullar ligger ungefär 2½ (engelska) mil från staden Balaklava. På 3 å 4 (engelska) mils afstånd från Tschernaja förlorar dalen sig i ett pass af djupa klyftor, öfver hvilka Tschatyr Dagh höjer sig i åtskilliga afsatser tills den utvecklar om Alperna påminnande dimensioner.

Omkring kl 7 d. 25 ankom första underrättelsen till högkvarteret om Ryssarnes framryckande emot dessa turkiska redutter. 4de och 1sta engelska divisionerna erhöilo order att marschera till stället; general Canrobert lät divisionen Bosquet göra sig färdig och afsände 200 afrikanska hästjägare till vårt understöd. Sir Colin Campbell, kommandant i Balaklava, uppstälde 93 dje regimentet, Högländare, på vägen ifrån Balaklava till Baktschiserni. Innimot kl 8 infann sig lord Raglan med svit och stab på sluttningen åt dalen till. Tätta ryska infantorimassor nedstego

från passet med circa 20 kanoner, en (engelsk) mil framför dem marcherade 2 batterier lätt artilleri; på hvarje flank tågade ofantliga kavallerimassor. Turkiska redutterna n:o 1, 2 och 3 togos utan motstånd och Turkarne sprungo, förföljda af Kosacker, till Balaklava och samlade sig hos Högländarne.

"När nu ryska kavalleriet på venstra flanken af ryska linien nått spetsen af kullen, varseblef det på andra sidan af dalen Högländarne, som, uppställda på 1500 alnars afstånd, lungt afvaktade fienden. De gjorde halt, till en korps af 1500 uhlahner och husarer var samlad på höjden. Derefter framryckte de *en echelon* i 2 korpsar jemte en reservtrupp. Det kavalleri som förföljt Turkarne, visar sig på kullarne under oss, hvilka tillika döljer vårt kavalleri för fiendens blickar. Ryssarne på venstra flanken pusta ett ögonblick och störta sig sedan på Högländarne. Deras hästar flyga fältet framåt och vid hvarje hofslag, hvarmed de närma sig denna tunna brokiga strimma, hvilken liksom är infattad med en stålgördel, ökes deras snabbhet. Turkarne gifva en salfva på 1200 alnars afstånd och löpa sedan sin kos. När Ryssarne kommit på 900 alnars afstånd, sänker sig denna stålgördel och en smattrande salva ur miniégevären brakar i dalen; men afståndet är för stort; Ryssarne vika icke, utan storma framåt med hela kraften af karl och häst; här och der kastas en till marken genom skotten från våra öfvanstående batterier. Man vågar knappt hemta anden innan man sett denna våg bryta sig emot den gäliska*) klippan; men förrän de nalkas på 250 alnars afstånd, blixtrar en annan salfva ur de höjda gevären och sprider död och fasa ibland Ryssarne. De svänga om, öppna sina leder till höger och venster och fly snabbare än de kommit. "Bravo Högländare, väl gjord!" ropade de livvade åskådarne, men händelserna hopa sig. Våra blickar riktas på vårt kavalleri. Vi se general Scarlett rida längs fronten af sina squadroner. Ryssarne — ögonskenligen en elitkorps — anryckte i sina ljusblå silfverstreckade jakkor i sakta galopp. En skog af lansar blixtrar bakom dem och flera squadroner grårockiga dragoner ila till deras understöd, när de uppnått kullen. När de kommo i sigte, smattrade vårt kavalleris trum-

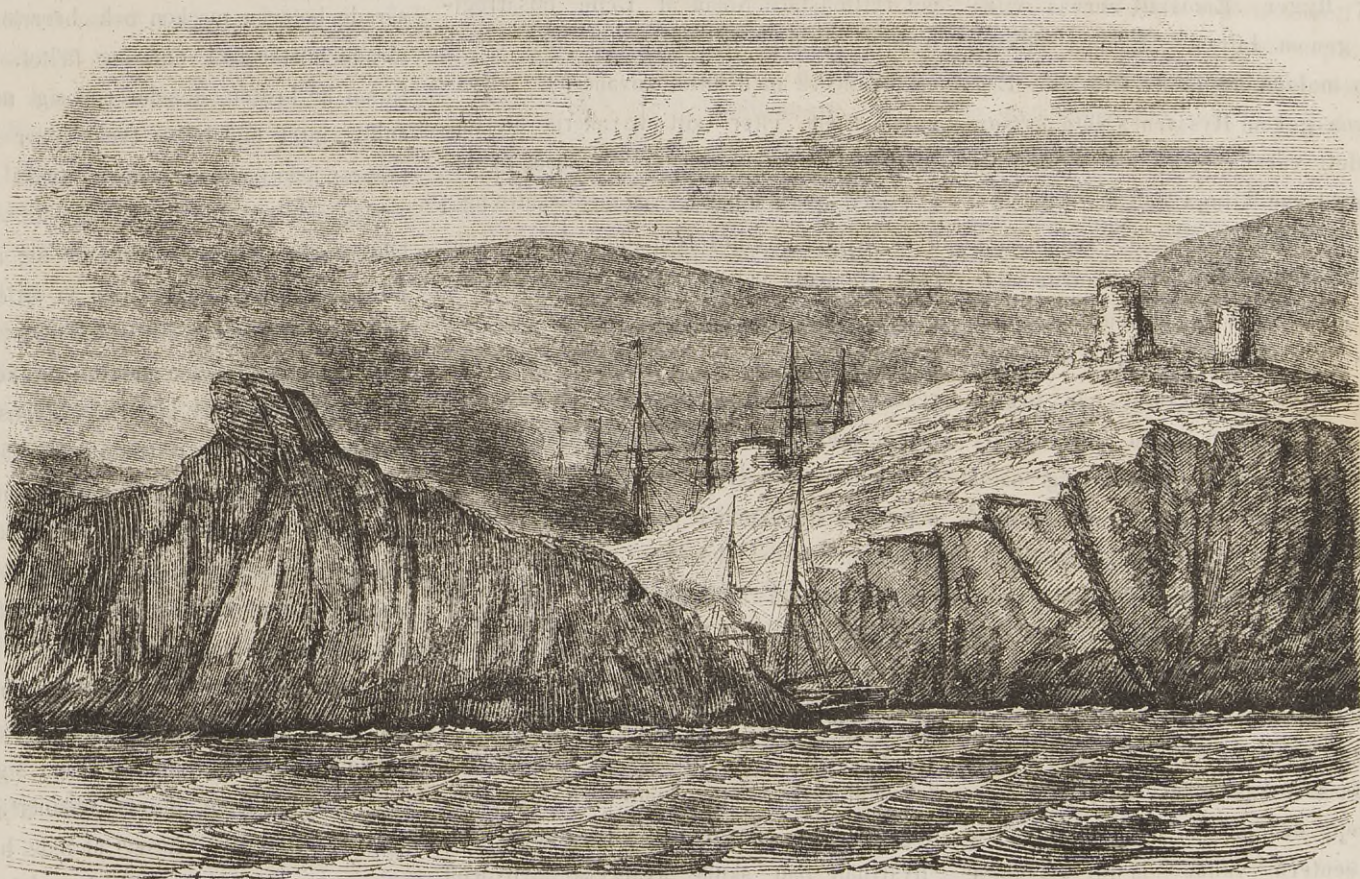
*) Gäl är ett af Högländarnes namn.

Vy af Balaklava-bugten.

Huset i Balaklava, till hvilket marskalk Saint-Arnaud transporterades.

Vy af inloppet till Balaklava-bugten.

peter och förkunnade att vi nu skulle hafva slagthvimlet tätt framför våra ögon. Lord Raglan, hans stab och hans åtfölje, grupper af officerare, Zuaverna, franska generaler och officerare samt en afdelning franska trupper åsågo på hö, deraa skådespelet, liksom spektatörerna i theatern blicka på scenen. Nästan alla stego af och satte sig ned; intet ord talades. Ryssarne redo i skritt nedför kullen, föllo derefter i traf och höllo slutligen nästan stilla. Deras första linie var åtminstone dubbelt så lång som vår och 3 gånger så djup. Bakom denna var en dylik linie, lika stark och djup. Ryssarne föraktade ögonskenligen sin tillnæendet så obetydliga fiende, men deras tid var kommen. Trumpeterna smattrade för andra gången i dalen och de skottke grå och Enniskillenerna (irländska dragoner) störtade sig rakt på ryska kavalleriets center. Rummet emellan dem utgjorde blott några hundrade alnar, knappt nog trols för att låta hästarne hemta andan, och till och med karlarne hade knappt tillräckligt spelrum för sina vapen; ryska linien briagar, så snart vårt kavalleri nalkas, fram sina begge flyglar och hotar att tillintetgöra det. Med en lätt vändning till venster, så att de stötte på ryska högran, hugga de grå in med ett hurra, som trängde till hjertat och på samma gång flyger Enniskillenernas vilda stridsrop genom luften. Liksom blixten far genom molnen, bröto de Grå och Enniskillenerna genom Ryssarnes täta massor. Slagthvimlet varade blott ett ögonblick. Man hör sablarna klinga och ser klingorna blixtra en kort momang och sedan försviana gråskymlarne och rödrockarne midt ibland de brutna och vacklande kolonnerna. I nästa ögonblick se vi dem åter uppdyka och i förminskadt antal och bruten ordning storma löst på andra linien, hvilken, så snabbt den kan, kastar sig emot dem, för att kappas med dem om äran af inhugget. Det var ett förfärligt ögonblick, "Gud stånde dem bi! De äro förlorade!" utropades af mer än en stämma och var mångens tanke. Men med oförsvagad eld störtade detta käck folk på sin fiende — det var en sann hjeltkamp. Ryssarnes första linie, som kastats öfver ända genom vårt angrepp och på ena flygeln flytt tillbaka till centern, vände om för att taga vårt folk i ryggen. Med sina goda klingor och sitt mod banade sig Enniskillenerna

na och de Grå väg genom de fiendliga skvadronerna och grå hästar och röda rockar voro redan i ryggen på andra linien, när 1:sta 4:de och 5:te gardesdragonregimenterna med oemotståndlig häftighet högg in på kvarlevorna af första fiendliga linien, slog sig igenom den och störtade sig på andra ryska linien, hvilken de, då den ännu var i oordning genom deras kamraters fruktansvärda angrepp, kastade fullkomligt på flykten. Ryska kavalleriet flydde i hast derifrån, 5 minuter efter dess möte med våra dragoner, en fiende som säkerligen ej var hälften så stark som det. Ett hurra skallade från hvarje strupe, i sin hänryckning aftogo befäl och manskap sina mössor och klappade händerna. Lord Raglan afsände genast en adjutant, för att komplimentera general Scarlett och öfverbringa honom ett "well done". Den tappre gamle generalens anlete glänste af fröjd, när han emottog budskapet "Jag tackar ert lördskap helt uppriktigt", var hans svar. Våra dragoner förföljde fienden icke länge och gjorde väl något för tidigt halt. Dess förlust var helt obetydlig, ungefär 35 döde och sårade i denna och en annan affär, som jag nu går att skildra.

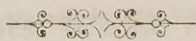
"Det synes, att generalquarttermästare Airey i den mening, att lätta kavalleriet icke framryckt tillräckligt, när fienden flydde, gaf ryttmästare Nolan af 15:de husarregimentet skriftlig befallning till lord Lucan att avancera med lätta kavalleriet. Ryssarne hade, efter sitt kavalieris återtåg, tillbakadragit infanteriet till spetsen af dalen, med kvarlemnandet af en besättning i 3 af de tagna redutterna; den 4:de öfvergafs. De hade vidare uppställt några kanoner på höjderna ofvanför sin position, till venster om passet. Kavalleriet stötte till reserverna och formerade sig i 6 täta divisioner midt emot ingången till passet. Sex bataljoner infanteri stodo bakom kavalleriet och cirka 30 kanoner voro uppförda längs linien, under det dessutom infanterimassor samlade sig på kullarne bakom redutterna på vår högra sida. Vårt kavalleri hade uppställt sig på kullarne tvärt öfver dalen på vår venstra sida, enär marken framför oss var kuperad. När lord Lucan erhållit orderna af ryttmästare Nolan och läst dem, frågade han, såsom man berättade oss, "hvarthän han skulle avancera?", hvarpå Nolan pekade på ryska linierna och sade: "Der står fienden och kanonerna framför er,

Sir, det är er pligt att taga dem", eller något ditåt. Lord Lucan gaf med motsträfvinghet lord Cardigan befallning att avancera på dessa kanoner, hvartill efter hans mening hans order tvingade honom. Ehuru Cardigan icke tvekade, syntes honom dock den öfvermakt han hade emot sig vara allt för stor. Det enda stöd, som lätta kavalleriet hade, var det tunga, som stod i reserv på ett temligt afstånd. Infanteriet och artilleriet stodo ännu längre bort. Omkring kl. 11 red lätta kavalleriet, 607 hästar starkt, fram till angrepp. När de kommo i front, öppnade Ryssarne från kanonerna i redutterna till höger elden på dem och under artilleri- och gevärssalvor flyger brigaden i morgonso'sens glans och i krigisk prakt och stolthet fram öfver fältet. Vi kunde icke tro våra sinnen. En handfull folk kunde dock icke vilja angripa en armé i position — och dock var det tyvärr så. Deras mod kände inga gränсор. De framryckte på 2:ne linier, förstörande sin snabbhet, ju närmare de kommo fienden — ett förfärligt skådespel för dem, som utan att kunna hjälpa, sågo sina hjeltmodiga landsmän störta sig i dödens armar. På 1800 alnars afstånd utsprutar hela ryska linien ur 30 eldgap ett moln af eld och rök, genom hvilket de dödande kulorna komma susandes. Djupa luckor i våra leder beteckna deras väg, döde och sårade betäcka marken och herrelösa eller sårade hästar irra omkring fältet. Första linien är bruten, den förenar sig med den andra, intet ögonblick tveka eller hålla de tappre; lederna glesna, men med svängda sablar och ett hurra, hvilket är mången käck karls dödsrop, störta de sig i röken från batterierna, men innan vi förlora dem ur sigte, är marken beströdd med lik och döda hästar. De äro utsatta för korselden från batterierna på kullarne, äfvensom för gevärselden i rak riktning. Vi sågo dem spränga emellan kanonerna, rida omkull eller nedsabla artilleristerna och återvända, derefter genombryta en kolonn ryskt infanteri, hvilken skingrades som agnar för vinden, när flankelden från batterierna på kullen ännu ytterligare decimerade deras redan glesnade leder. Just i det ögonblick, då de stodo i begrepp att draga sig tillbaka, slungades en massa uhlaner i deras flanker. Öfverste Shewel af 8:de husarregimentet varnade faran och red med sin lilla hop rakt på dem, i det han med förfärlig förlust bröt sig väg. De andra regi-

menterna gjorde äfven vinning och det uppstod en förfärlig kamp. Med nästan otroligt mod bröto de sig genom de kringgående kolonnerna, när Ryssarne begingo ett i den nyare krigshistorien oerhördt barbari. Deras artillerister hade, när kavalleristormen var förbi, återvändt till sina kanoner och sköto, till vanära för ryska namnet, med kartesher på massan af med hvarandra kringtumlande menniskor och hästar, störande vän och fiende i gemensamt förderf. Allt hvad vårt tunga kavalleri kunde göra var att betäcka reträtten för den jemmerliga återstoden af denna hjellteskara. Omkring kl. $\frac{1}{2}$ 12 var utom de döde och sårade ingen britisk soldat mera inom skotthåll för ryska kanonerna. Af 607 man, som gått i striden, återvände blott 198; dock är det icke sannolikt, att de alla stupat, sårats eller blifvit fångna, utan hoppas man att många senare skola infinna sig och verkligen hafva redan 80 sårade åter inställt sig. Under vår affär gjorde franska hästjägarna ett lysande anfall på batteriet till venster och nedhöggo artilleristerna, men kunde icke medtaga kanonerna.

"Dertill föranlåtna genom en rörelse af de allierade på deras högra flank, drogo sig Ryssarne tillbaka, öfvergifvo de eröfrade redutterna n:o 1 och 2 samt sprängde den senare i luften. Senare besatte de åter redutten n:o 4 i den påtagliga afsigten att förleda de allierade till ett anfall på densamma. I början syntes det vara Raglans och Canroberts plan att företaga något i den vägen, då förstärkingar eftersändes, men inemot kl. 11 gifvos imellertid kontraorder och trupperna förblefvo i sina ömsesidiga ställningar, och Ryssarne i besittning af redutterna. På eftermiddagen var en lång rådplägning emellan engelska och franska generalerna som senare begåfvo sig till dalen för att inspektera Ryssarnes ställningar. I Sebastopol herrskade på aftonen stor jubel och en gädjesalva aflossades till ära för "segern".

(Uf G. H. o. S. T.)

Bilder från Varna.

(Forts. fr. N:o 48.)

Sedan vi sålunda beskådat kajutans inredning, togo vi efter kaptensens bjudning plats på divanen, på hvilken han äfven sjelf satte sig på europeiskt vis. Med en liten silf-

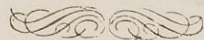
verpipa frambragte han en genomfrängande signal, och genast inträdde tvenne negrer, helt och hållet klädda i röda byxor och tröjor, med redan tände Tschibus (toba pipor) och stucko på hvar och en af oss muntycket i munnen pipornas stift, väl sina fem till sex fot långa, voro af morellträ, på midten prydde med ett af rödt siden guldstickadt handtag, de små piphufvuderna af röd bränd lera, de långa, breda munstycken af ljus glänsande bernsten.

Då kaptenen såg, att jag såsom icke rökare inskränkte mig till att blott blåsa röken ur piphufvudet, skrattade han och lät säga mig genom tolken, som föröfrigt hvarken fick sätta sig eller bekom någon pipa att jag icke skulle genera mig; och bortlägga pipan, om jag ntingen icke ville eller kunde röka, af hvilken frihet jag också utan vidare omständigheter begagnade mig.

Efter måltiden, hvars slut utgjorde starkt varmt kaffe i mycket små postlinskoppar utan öra och hvilande på ett thefat af metall, besågo vi oss under ledning af vår uppmärksamme värd nogare i det inre af fregatten. Så mycket som de engelska, franska, holländska, sardinska, nordamerikanska och danska krigsskepp, som jag under förloppet af min resa hade sett, behagade mig deuna fregatt visserligen icke; men med den ryska krigsångare, som jag för några år sedan såg i Swinemünde, kunde den i alla afseende fullkomligen mäta sig. Kanonerna voro i godt skick och af grof kaliber, änskönt den nyare uppfinningen för fortare skjutning ännu icke på dem var anbragt; manskapets antringsredskap voro också i brukbart tillstånd. Besättningen sof föröfrigt icke i hängmatta, såsom det är brukligt på europeiska krigsskepp, utan sofstälлена bildades af små stycken grofva täcken af nöthår eller ull, som om dagen hoprullades, men om natten utbreddes emellan kanonerna. Skeppsofficerarnes och docktors, en Armenier, kajutor utmärkte sig genom deras möblerings stora enkelhet, likasom icke heller renligheten i alla rum på långt när var så stor, som vanligen plägar vara fallet på nordeuropeiska krigsskepp. Sjelfva besättningen, som kaptinen sade oss för största delen var från turkiska besittningarne vid Adriatiska hafvet, såg i det hela ganska små och sjukliga ut, änskönt äfven några kraftiga gestalter befunno sig deribland. Påfallande för oss voro de många unga pojkar från sexton till aderton år, som befunno sig bland matroserna; men det fanns äfven flera gråhåriga. Någon bestämd uniform, med undantag af den röda teq, men som ofta var så smärjig, att man knappt kunde urskilja

dess färg, hade matroserna icke. De flesta hade blå eller bruna bomullsskjortor, som voro öppna i bröstet, samt korta vida byxor af segelduk, men som blott räckte till knät. Den öfriga delen af benet och foten var bar, och tycktes fotsålorna formligen vara öfverväxt med en tjock hornhud. Alldenstund tiden för middagsmålet var inne, så fingo vi tillfälle att se manskapet spisa. Omkring en kittel med risgryn hade åtta å tio man hukat sig ned på sjelfva däck, ty bord och bänkar funnos icke för besättningens rum, och langade nu, den ene efter den andre med bara handen ned i risgrynen, och förde på detta enkla sätt sin portion till munnen. Trästop med vatten stodo bredvid dem, och hvarur matroserna då de blefvo törstige upphemtade vatten i små träbägare, som de på stället tömde. Blott tvenne gånger i veckan erhåller manskapet ett litet stycke kött, annars lefva de uteslutande af risgryn, hirs, bönor och use't bröd, utan att nånsin bekomma någon spirituös dryck. Man torde i sanning finna få menniskor, som hafva så få behof, och som kosta så litet att underhålla som dessa turkiska matrosar, likasom öfverhufvud en ovanlig måttlighet i alla materiella njutningar hörer till Orientalernes många berömvärda militära egenskaper. Subordinationen på detta krigsskepp måste föröfrigt vara mycket sträng, ty såsnart kaptenen blott lät se sig på däck, sprang hela manskapet upp från sina matkittlar och uppställde sig i led längs med kanonerna, och först sedan denne utryckligen befallt det, hukade de sig åter ned på sina platser. Äfven officerarne och underbefalet närmade sig sin befälhafvare i mycket vördnadsfull ställning.

Mycket belätne med kaptensens mottagningsätt äfvensom ock i allmänhet för hvad vi fått se, lemnade vi åter fregatten om ring klockan tre eftermiddagen, för att fara i land. En temligen stark motvind hade emellertid blåst upp, och böljorna gingo så högt, att vår lilla båt vräktes duktigt upp och ned. En af våra ledsagare, en turkisk artillerikaptin, som ännu aldrig hade varit på sjön, kunde icke fördraga denna elementernas kamp och blef plötsligen i en så hög grad sjösjuk, att jag knappt vet mig hafva sett någon menniska så starkt angripen deraf. Uti ett fullkomligt medvetlös tillstånd låg Turken slutligen på tilljorna i båten och vi nästan fuktade att han skulle dö under vägen. Men såsnart han kommit på land, återhemtade han sig snart, och knappt hade en half timme förflutit, innan han åter fann sig fullkomligt frisk. (Forts.)

A N M Å L A N.

Illustrerad nyaste Söndagsmagasin

fortsättes nästkommande år (IX årgången) i samma anda som hittills, men med något förändrad plan. Denna förändring är föranledd af ytttrad önskan och tillstyrkande af åtskilliga personer, på hvilkas omdöme utgifvaren vill göra allt möjligt afseende, hvarför han anser följande anordning af Söndagsmagasinet för nästkommande år blifva den ändamålsenligaste.

Hufvudbladet, som behandlar och illustrerar mera upplysande och belärande ämnen, kommer att bibehålla samma format som hittills, med sin egen paginering och att, så mycket som möjligt, i samma nummer upptaga texten till den illustration, som meddelas.

Bihanget, eller det hittills i 4 trespaltiga sidor medföljande bladet för berättelser, kommer att tryckas i stor octav med 8 tvåspaltiga sidor, med egen paginering, jemte en illustration till hvarje nummer. Denna förändring har önskats af så många, att jag finner ett nöje uti att villfara denna önskan.

Musiknoterna få ock sin egen paginering. — Vid årets slut medföljer ett särskildt **Titelblad** och **Innehållsregister** för hvardera af dessa tre olika afdelningar, så att hela arbetet kan delas i trenne verk för sig.

Den framgång Söndagsmagasinet rönt under årets lopp låter mig hoppas, att det, till det nu instundande nya året, får påräkna en ännu större uppmuntran, alldenstund utgifvaren från sin sida skall försöka att så mycket som möjligt låta Söndagsmagasinet motsvara de fordringar, hvarpå man torde kunna göra anspråk.

Bland annat komma de första 8 å 9 numren att upptaga en större Novell af **Onkel Adam**, skriven särskildt för Söndagsmagasinet.

Hufvudbladet kommer att likasom hittills i ord och bild upptaga **de nyaste företeelserna** i den politiska världen. Underrättelserna upptagas först sedan händelserna blifvit konstaterade, hvilka så mycket mera böra anses tillförlitliga, som illustrationerna måste förutsätta ett verkligt ögonvittne, som i bild upptagit och återgifvit händelsen sådan den visat sig.

Om man önskar veta hvad Söndagsmagasinet lemna för det låga prenumerationspriset (6 R:dr 32 sk. B:co), så utfaller för prenumeranten följande tillfredställande resultat:

Hufvudbladet innehåller (4 å 500 illustrationer inberäknade) i 52 nummer 416 trespaltiga sidor, motsvarande 2496 vanliga oktavsidor eller 6 dryga band å 2 R:dr, utgör	B:co R:dr 12.
Bihanget (utom 52 illustrationer) utgör 1248 vanliga oktavsidor eller 3 band å 2 R:dr	” ” 6.
Musiknoterna, utgörande 48 sidor, kunna minst beräknas till	” ” 4.
Summa Summarum B:co R:dr 22.	

Man ser således, att man icke gerna kan hålla sig någon så vidt omfattande lektyr till billigare pris, alldenstund

Prenumerations-afgiften för hela året endast utgör som hittills 6 R:dr 32 sk. B:co, och i denna summa är till och med inberäknadt postförvaltarearvodet likasom kringbärningen här i staden och dess förstäder.

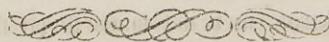
Prenumeration emottages å alla Postkontor och Boklådor samt hos utgifvaren, som härmed ödmjukligen anhåller hos herrar Postförvaltare och Bokhandlare, att snarast möjligt inkomma med sina requisitioner, så att upplagens storlek någorlunda må kunna bestämmas.

Prenumerantsamlare erhålla för 10 betalde exemplar det 11:te gratis.

Götheborg i December 1854.

C. PETERSEN.

Klementine.

(Forts. o. sl. fr. N:o 48.)

Jag har hunnit till den erfarenhet, att det är helt och hållet sak samma, om man faller som ett offer för hjertat eller förståndet. Blott när hjerta och förstånd gå hand i hand, kan man vänta sig något lyckligt. Den kalla beräkningen dödar icke mindre än den häftigaste passion. Under det att ni sörjde för er sondotter, sörjde jag med mod och förstånd för min dotter — hvar och en af oss enligt sin åsigt. Men fadrens öga ser längre än farmodrens — —"

"Och hvad har ert fadersöga skådat?" frågade junkern försmädligt.

Victor såg sig omkring i kretsen med stolta blickar.

"Här är ingen person hvarken förlitet eller förmycket, för att fatta ett fullkomligt lagenligt beslut öfver Klementines öde. Tillfället, om vi icke vilja taga försynen med i beräkningen, har sammanfört en underbar domstol. Svara mig, ni min mor: hvad blir öfrigt af haus nåd junkern, om vi beröfva honom hans ärfda förmögenhet? Hvad hade ni sagt, om er sondotter, som i dag ingår en briljant förbindelse, i morgon vid sidan af denne man skulle gifvas till pris åt armodet? Svara mig, min mor, på samvetet Svara mig, enligt ert förstånd! Vore det möjligt, att det för en ung, lefnadsglad flicka, om vi till och med icke göra afseende på hennes hjertas tillstånd, kunde finna en grymmare lott?"

Men denna förutsättning, Victor — —!" stammade fru von Falk.

"Det är ingen förutsättning, min mor, det är den bestämdaste visshet! Baron Edmund von Below är icke sin brors arfvinge!"

"Domstolen har gifvit sitt utslag!" småskrattade junkern. "Ett rättsenligt beslut kan ej upphävas, till och med om ondskan och nedrigheten använde alla sina knep."

"Domstolen tillerkänner herr baronen arfvet, såvida intet testamente finnes."

"Ganska riktigt! Min bror har plötsligen dött af en slagattak."

"Men icke utan testamente, och detta testamente har mitt fadersöga upptäckt!"

"Victor," stammade fru von Falk, "saken är för allvarsam att tillåta en sådan mystifikation."

"Var så god och hör mig, min mor. Olyckan och en falsk hederskänsla drefvo mig ut i vida verden. Jag tog tjänst i den legion, som Frankrike sände till Algier. Om ett förtvifladt mod är ära, så äro

här bevisen på min återställda ära!" utbröt Victor, i det han med handen vidrörde begge ordnarna på sitt bröst. "Kapiten von Falk, som trodde sig hafva förvärfvat nog, vände med en liten pension tillbaka till sitt fädernesland. Han kom till Berlin, och förfrågade sig hos en af sitt barns faddrar, huru hon befann sig, alldenstund ett högtidligt löfte hindrade honom att se sin moder. Baron Balthasar von Below mottog den franske kaptenen så som han kunde vänta det, och för att hedra honom, för att hålla honom skadeslös för den honom af hans broder lidna förolämpning — Victor kastade en genomborrande blick på junkern — inbjöd han honom att som vittne under-teckna det testamente, som han aningsfullt samma dag uppsatt. Det är för vissa fall, sade den adle Balthasar, jag kan alltid åter ändra det, om det blir af nöden. Derefter gömde han papperet i sin byrå. Lugnad öfver min dotters öde vände jag tillbaka till Frankrike. Revolutionen, som skapade en republik, beröfvade mig, som var utlänning, min pension, men mina ordnar lät man mig behålla. Min längtan dref mig åter tillbaka till mitt fädernesland — jag ankom till Berlin samma dag, som tidningarne omtalade den plötsligen aflidne Balthasars arvinge, alldenstund intet testamente förefanns. Vågade den engång utstötte officeren uppträda och tala om undertecknandet af ett testamente? Borde man icke beskylla honom för en låg hämnd och försmädligt bortvisa honom, alldenstund arfvingen vore samme man, som en gång på grund af en utställd falsk vaxel — svartsjuka hade drifvit honom dertill, alldenstund han derjemte hade friat till min dyra Julias hand — hade anklagat honom och derigenom beredd hans förderf? Blott med bevis kunde den arme kaptenen uppträda. Min mor," sade Victor hjertligt, "för mig är hämnaden främmande, jag hade aldrig tänkt på att undantränga arfvingen, om icke mitt barns väl hade tvingat mig dertill. Jag närmade mig Klementine, hon igenkände mig och af henne erfor jag att hon älskade, men att hon skulle gifva sig med samme man, som för tjugotvå år sedan utlade sina nät efter hennes olyckliga moder. Nästan dagligen besökte hon mig i min undängömda boning, men hon visade mig lydnad och förteg för er min härvaro. Nu gällde det att uppträda med bevis i handen, för att visa, att man hade uppgjort en falsk beräkning och att min Klementine stod vid kanten af en afgrund. Att den aflidne skulle hafva förstört testamentet, betvivlade jag; det måste antingen hafva blifvit bortstulet eller undanstucket.

Jag erinrade mig ganska noggrannt byrån, hvilken, såsom jag funnit, innehöll ett fördoldt fack. Blott detta fack kunde gifva mig upplysning. Men huru skulle jag erinra detta? Hvem skulle tillåta mig att öppna möbelen? Skulle man icke anse mig för en ondskefull baktalare, om en offentlig undersökning aflopp fruktlöst? Samma medel som den lystne brudgummen använde för att blända bruden, skulle förskaffa mig ljus i saken. Jag fick veta, att den aflidnes gamla möbler skulle säljas, för att gifva plats åt nya — Klementines små besparingar fyllde köpsumman — jag hyrde vid en aflägsen gata en rymlig väning, lät bringa de köpte sakerna dit, tog isär de begge byråerna, som befunno sig deribland, och — här är testamentet, skrivet med den aflidnes egen hand och undertecknad af kapten von Falk som vittne.

Triumferande höll Victor ett papper i vädret.

"Min mor," sade han derefter, "jag har ingen rättighet att motsäga edra anordningar, men enligt edra egna principer, måste ni afstå från Klementines förening, som förnuftet ej gillar. Löjtnant Ernst von Below är arfvingen — Klementine, du känner honom, gif du honom hans rättmätiga egendom."

Victor gaf testamentet åt Klementine, som darrande mottog och räckte det åt Ernst.

"Klementine, Klementine!" utbröt han i öfvermåttet af sina känslor i det han kastade sig för hennes fötter, "nu har allt blifvit mig klart! Sjelfva himmelen öppnar sig, för att låta mig skåda den renaste engel! Kan du förlåta den misstanke, som endast alstrades af min omätliga, brinnande kärlek?"

Han betäckte hennes hand med glödande kyssar och såg bönfallande på henne. Hon lutade sig ned till honom och hviskade gråtande:

"Jag har ej vredgats på dig, Ernst; men jag kunde ej handla annorlunda!"

I farmodrens ögon glänste tårar, ty hon insåg först nu, hvilket offer af lydnad den älskade sondottern hade bragt henne.

"Min mor," frågade Victor, "får kapten von Falk ledsaga er hem?"

"Min son, jag gifver dig din dotter tillbaka," sade hon med allvar. "Och ni, herr baron," sade hon till junkern, "får vända er till kaptenen — jag har ej längre någon rättighet öfver Klementine. Jag anhåller om er arm, kapten!"

Tillåt mig, att ställa några ord till min

olyckas första upphofsman, innan jag lyder er min mor," sade Victor. "Hämnd är för mig främmande, min herre," hviskade han med gräslig bitterhet till den likbleke junkern; "men jag håller mitt löfte, om det ligger inom möjlighetens område. Jag lofvade er för en stund sedan, att i läglig tid sjelf öppna dörren för er — gå in i salen, herr baron, jag nppfyller mitt löfte."

Och raskt öppnade Viktor dörren. Derefter bjöd han sin moder armen och förde henne genom boudoiren ut i korridoren. Efter dem följde Ernst och Klementine, arm i arm. En hastigt framskaffad vagu bragte dem till fru von Falks boning.

Junkern sjönk bedöfvad ned på en stol. Hans kammartjenare bragte honom till sängs och balgästerna slöto balen utan värd, om hvilken ryktet spridt sig, att han plötsligen insjuknat.

Sex veckor derefter var den process afgjord, som Ernst på grund af det förefunna och för riktigt erkända testamentet, hade anhängiggjort emot junkern. Enligt en deruti befintlig bestämmelse måste arvingen utbetala en årlig ränta af sex hundra Thaler till junkern. Ernst var nu en legitim egare af en stor förmögenhet och lycklig make till den intagande Klementine. Junkern hade rest bort, då de nygifta flyttade in i huset "unter den Linden." Herr Thaddeus, Fritz och Doris hade fullbordat inredningen.

Vid Ernsts' hand beträdde Klementine boudoiren. Den unga frun började högt gråta, sedan hon kastat en blick in i det dyrbara rummet. Derefter sönk hon till sin makes bröst.

"Ser du mattan, eldskärmen och väggkorgen? frågade hon.

"Ja, mitt baro!" hviskade Ernst, i det han kysste Klementines panna.

"Då jag ännu var fattig, beställde man hos mig broderier för en brud — på dessa blommor hafva många tårar fallit, och mången sömnlös natt har jag offrat åt detta arbete — jag tänkte på dig, Ernst, och afundades den lyckliga bruden. Den gången anade icke den fattiga Klementine, att hon arbetade på prydnaderna för sin egen brudkammare — hon arbetade för pengar!"

Ernst kysste sin makas små händer.

"Vandra nu på de blommor, du sjelf planterat, och låg det i kärlekens magt, att alltid bibehålla dem friska, då Klementine, kan du vara försäkrad, att de alltid skola blomma!"

Sebastian Gomez,

Murillos mulatt.

Berättelse af Rosenhain.

Solen hade just stigit upp i öster och hela Sevilla njöt ännu hvilan, då flere unga personer, af hvilka den yngste kunde vara omkring femton och den äldste tjugo år, en Junidag, år 1658, samlades vid dörren till ett pryddigt hus på platsen vid klostret San Fransisco.

Sedan de ömsesidigt helsat på hvarandra och en af dem bankat på dörren, öppnades denna af en gammal neger.

"God morgon, Gomez," sade de nästan på en gång; "har mestarn redan stigit upp?"

"Ännu icke, mina unga herrar," svarade negern med dåf stämma.

"Och hans son?"

"Sennor Gaspar är i trädgården och röker en cigarr i sällskap med sennor Mendez Ozorio," svarade negern ännu sömrigare än förut.

"Hvad ni gäspar, Gomez," sade Pedro. "Man skulle nästan tro, att ni ännu sof."

"Ni har rätt, sennor Pedro, jag vet i sanning icke med säkerhet, om jag redan är vaken."

"Hvilken lat pojke!" utbröto flere på en gång, under det att de stojande stormade in i ateliern och hvar och en skyndade till sin stafflett.

"Lat!" upprepade negern, i det han följde dem; "lat? Jag vet icke hvad det vill säga att vara lat, mina unga herrar; men det vet jag, hade jag blifvit herre i stället för slaf, så skulle jag utan afbrott sofvä; det är så behagligt."

"Vid St. Jago de Compostella, det är besynnerligt!" utropade Suarez, som hade öppnat sin målarlåda och framtagitpaletten, "hvem af er var sist i ateliern?"

"Sofver du ock ännu, likasom Gomez," svarade Antonilez, "emedan du glömt, att vi alla på en gång gingo härifrån."

"Gomez, har någon varit i ateliern sedan vi lemnade den?" frågade Tobar, seende på staffletten.

"Åh det är Zombi, som åter har arbetat," sade Gomez med alla tecken till rädsla.

"Zombi, Zombi!" utbröt Suarez förargad. "Om jag kunde få tag i er Zombi, så skulle jag krama honom tills han stod mig till ansvar. Mine herrar, det är ett dåligt anbragdt skämt, som I drifven med mig; just jag gör min palett renare och snyggare än någon af er. Och min palett är nu åter så tillsmord, som om jag nyss hade begagnat honom."

"Se, här är ett hufvud på hörnet af min

duk," sade Suarez, ställande sig framför sin stafflett.

"Det är kanonikus Issenbys porträtt," utbröt Cordova. "Se, vänner, se!"

"Väl träffad! Hvilken likhet! Det är verkligen talande!" ljöd det från alla håll.

"Och se här på min duk," sade Dacosta. "För mig har man målat ett barn, som är ingenting mindre än illa: Se; dock det är tid, att vi göra ett slut på saken, detta skämt är nu utnött."

"Zombi!" mumlade Gomez.

"Om det verkligen är Zombi, som gör alla de hufvuden, som vi hvarje morgon finna på vår duk," sade Villavicemio, "så kunde han gerna, sedan han blandar sig i allt, hafva den godheten att måla den heliga jungfruns hufvud på min nedtagning af korset. Det vill alls icke lyckas mig att förlåna henne det uttryck, som Guds moder skulle hafva. Under åtta dagars tid har jag hvar dag strukit ut det hufvud jag målat."

Under det han yttrade detta, hade Villavicemio likgiltigt gått fram till sin stafflett. Plötsligen utstötte han ett rop och stannade orörlig.

"Se på Villavicemio, vänner," utbröt Pedro, "han har förvandlats till en staty."

Då han fortfarande förblef stum, reste sig alle från sina platser, närmade sig hans stafflett, men förstummades likasom han.

I midten af Villavicemios målning, vid foten af korset, hvarest den unge spanjoren aftonen förut hade målat och utstrukit jungfruns hufvud, var nu ett annat teknadt. Det var blott en skiss, men uttrycket var så älskligt, så rent, konturerne af sådan mjukhet, färgen så smältande, att målningens öfrige figurer derigenom fördunklades.

"Huru skön!" utbröto alle de unga personerna hänryckte.

"I sanning, jag kan ej begripa hvem som kunnat måla detta hufvud," sade Suarez, "om det icke har varit Gaspar?"

"Hvad är det man vill Gaspar?" frågade i munter ton en ung man omkring sexton år, som steg in i ateliern, och hvilken lärjungarne helsade på samma gång som Mendez Ozorio.

"Hvilken slutna karakter måste icke du vara, Gaspar?" sade Pedro. "Din far klagat öfver, att du föredrager litteraturen framför målarekonsten, och nu ser det ut som om du vände upp och ned på sakernas vanliga ordning, i det du målar om natten och studerar om dagen."

"Hvem beskyller mig, att jag målar om natten?" frågade Gaspar leende.

"Se här!" ropade i samma ögonblick alla eleverna, åtminstone alla som på sin duk hade fått en tillökning af hufvuden, händer och armar.

Mendez kastade sina ögon derpå och sade med allvar:

"På min ära, mina vänner, det är icke Gaspars arbete."

"Hvad orsak har du att påstå detta?" frågade Yerez.

"Helt enkelt därför, att Gaspar icke är i stånd —"

"Att göra ett sådant spratt?" frågade Tobar.

"Att måla så väl," fortfor Ozorio.

På dessa ord följde ett skallande skratt af eleverne.

"Då är det du, Ozorio," sade de.

"Det skulle fägna mig, om jag kunde göra sådana försök," svarade Ozorio, "men så är ej förhållandet; jag är väl icke heller i den ålder, att göra eder ett spratt."

"Men hvem kan det vara?"

"Zombi!" anmärkte Gomez åter.

"Till arbetet, vänner, till arbetet!" sade Gaspar, blickande på vägguret. "Jag bör min far stiga upp. Hans toalett är snart gjord. Jag vill för min del aflägsna mig och gå honom ur vägen."

"Hvarthän går du?"

"Jag vill läsa några verser, som jag diktat om sennor Ozorio."

"Jag är född till att vara offer för fader och son," sade Ozorio skrattande. "Då jag var ung, kittlade och handterade mig Murillo, för att få mig att skratta eller gråta för sina studier, likasom Velasquez med sina bönder; nu, då jag blifvit äldre, plågar mig sonen med sin poesi, som från morgon till afton genljuder i mina öron. Kan-eke skonas jag af deras barnbarn; åtminstone blefve det väl vid musik, änskönt jag icke är någon musikus. Adjö, adjö, mina vänner!"

"Sebastian, Sebastian, Sebastian!"

På detta hundra gånger upprepade rop af eleverne skyndade en liten mulatt in i ateliern.

"Här är jag, mina herrar," sade han dar-rande.

"Sebastian, tag hit ny duk!" sade den ene; "Sebastian, oljan!" ropade en annan.

"Sebastian, min palett!" "Sebastian, rif litet gult för mig!" — "och litet rödt för mig!" — "och något ockra för mig!" ropade den ene efter den andre.

"Kom hit, Sabastian, skynda!"

I det fäfänga bemödandet att motsvara alla dessa önskingar och befallningar, skyndade den lille mulatten från den ene

till den andre, och alla emottogo honom med knuffar, då han icke kunde betjena alla på en gång.

"Nå, hvad står på? Man kunde bli frestad att tro, att ateliern stode i ljusan låga!" Dessa i allvarsam ton uttalade ord bragte alla till tystnad, under det att hvar och en bugade sig för den inträdande.

Det var en man vid ungefär fyrtio år, med ett ädelt men något stolt uttryck i ansigtet och utomordentlig elegans i sin klädsel.

"Se, sennor Murillo!" sade Villavicemio, visande på sin målning.

"Se se, mycket bra, Villavicemio!" sade Murillo. "Du gör synliga framsteg."

"Jag har icke målat det, mästare!" sade Villavicemio med ett uttryck af ledsnad.

"Så mycket sämre; men hvem är det då?" frågade Murillo. "Säg, säg; hvem är det tillade han otålig: "ty det är beundransvärdt; hvilken ton och friskhet, hvilken kolorit och mjukhet, jag tager icke ett ögonblick i betänkande att erkänna, att den som målat detta den heliga jungfruns hufvud, en gång skall blifva mästare öfver oss alla. Nå? Ingen säger ett ord? — Alla tiga? — Ingen af er vill tillstå? — Om jag hade målat det, skulle jag gerna taga det på mig, och vid St. Jago de Compostella, jag skulle önska, att jag vore målaren. Är det du, Pedro?"

"Nej, sennor!"

"Eller du, Suarez?"

"Ack nej!"

"Skulle det vara Gaspar?"

Åtminstone nekar han dertill, sennor Murillo," sade Yerez.

"Om han nekar, så måste vi tro honom," svarade Murillo. "Men hvem kan det vara? Detta hufvud har icke af sig sjelft ställt sig på Villavicemios duk."

"Vid vår kära fru, sennor Murillo," sa Cordova, den yngste eleven, "om man får tro Gomez och den lille Sebastian —"

"Nå?"

"Då är det Zombi, den —" Cordova afbröts af elevernes allmänna skratt. "Ja, I må väl skratta åt mig," tillade han lifligt, "men I måsten medgifva och kunnen ej neka, att sedan någon tid saker hafva passerat — saker, som icke hvarje dag förekomma."

"Det är sant, ty det eger rum om natten," svarade Villavicemio.

"Hvilket sker om natten?" frågade Murillo, utan att bortvända blicken ifrån det beundransvärdt väl målade Madonna-hufvudet.

Cordova började berätta:

"Enligt er befallning, sennor, lemnar in-

gen af oss ateliern, innan vi laggt allting på sin plats, rengjort våra paletter, re-tvättat våra penslar, iordningställt våra staf-fletter och vändt duken på våra taf-flor indåt. Nu, sennor Murillo, finna vi sedan ungefär en månad hvarje morgen en elevs penslar fulla med färg, en annans palett nedsmord och än är en arm fullbordad, som om aftonen blott var skisserad; än grinar oss en djefvul tillmöte från ett hörn af tafflan och visar oss sina horn; än finner man åter ett eng-lahufvud, än ett gubbhufvud eller profilen af en ung flicka, än karikatyren af någon främling, som dagen förut besökt ateliern. Kort, sennor Murillo, jag vet icke när jag skulle sluta, om jag ville berätta alla de öfvernaturliga saker, som hvarje natt fö-regå i vår atelier."

"Är Gaspar en sömngångare?" frågade Villavicemio sin mästare.

"Nej; men om han än vore det, kan man dock ej antaga, att han om natten med slutna ögon skulle måla bättre, än om da-gen med öppna. Nej, mina unga vänner, den som har målat detta, är mera än elev, mera än en kopist. Det är ej korrekt, det är ofulländadt; men geniets heliga eld talar ur dessa penseldrag. Men i alla fall skall det blifva lätt att få reda på ger-ningsmannen. — Sebastian!"

"Om ni hoppas att bringa något ut ur Sebastian, sennor," sade Villavicemio, "så får jag underrätta er — att han vet lika litet som vi; — dock nej, jag misstager mig, han påstår, att det är Zombi."

"Det skola vi snart få se. Sebastian!"

"Här är jag, mästare!" sade den lille mu-latten, som hade skyndat fram vid första kallelsen.

"Har jag icke befallt dig att sofva här hvarje natt?"

"Jo mästare."

"Och sofver du här?"

"Ja mästare!"

"Säg mig då, hvem det är, som om nat-ten eller om morgonen kommer här i ate-liern innan eleverna infinna sig? Hvem är det? svara!"

"Ingen, mästare!" svarade den lille mulat-ten förskräckt och fingrade på knapparne i sin skjortärm.

"Ingen? Du ljuger, areförgätne pojke. Du ljuger! Har icke du, likasom vi, ögon att se med?"

Och Murillo pekade på hufvudet af jung-frun på Villavicemios taf-fla.

"Ingen — utom jag — mästare, derpå kan jag svärja!" sade Sebastian med hop-knäppte händer.

"Hör då hvad jag säger!" sade Murillo

med allvarsam blick och högtidlig stämma.

"Jag vill veta hvem det är som målat detta hufvud af jungfrun; hörer du? Jag vill veta det, det säger jag dig. Denna natt skall du vaka i stället att sofva, och om du tills i morgon bittida icke har upptäckt den skyldige, så skall jag af min majordomus, som du vet icke lägger fingrarna emellan, låta gifva dig tjugo rapp. Kom i håg hvad jag sagt dig. Men jag tror du brummar? Har du något att anföra, så tala, jag tillåter dig."

"Jag vill bara fråga, mästare," sade Sebastian med tårar i ögonen, "om nu i natt allting blir på sin plats och intet finnes på de unga herrarnes taflor, hvad då? —"

"Det är något annat; i stället för tjugo, får du då trettio rapp. Nog nu — till arbetet, mina vänner."

Undervisningen började, och under densamma rådde den djupaste tystnad. Murillos entusiasm för den höga konst, för hvilken han hade att tacka sin stora förmögenhet och sitt glänsande rykte, var så stor, att han icke skulle hafva tålt, om en af hans elever hade vågat, att i hans närvaro yttra ett enda profant ord; och under profana ord förstod mästaren hvarje ord, som icke hade afseende på konsten.

Så snart Murillo lemnade ateliern, tycktes hvar och en vilja taga sin skada igen för den honom ålagde tystnaden. Om under mätsarens närvaro allt tycktes vara dött, så var hans bortgående tecknet till lifvets återvändande; till och med staffletterne tycktes erhålla lif. Alldenstund alle elevernes tankar i detta ögonblick voro upptagne af att föremål, som till och med väckt mästarens uppmärksamhet, så vände sig genast åter samtalen på dessa små skapelser, dessa fina, intagande, älskliga gestalter, som hvarje morgon voro framtröskade på duken och hvarje nst åter försvunno — för att gifva plats åt andra.

"Säg oss nu, Sebastian," började Villavicemio, så snart dörren blifvit stängd efter Murillo och man icke längre kunde höra ljudet af hans steg, "säg oss, hvarför gaf du icke mästaren, då han frågade dig hvem som gjort allt detta, samma svar som oss, att det var Zombi?"

"Derför, att detta svar skulle hafva ådragit mig straff, sennor Villavicemio," hvarade Sebastian, hvars drag, likasom elevernas, efter mästarens bortgående tycktes hafva återfått nytt lif.

"Nå, jag har skäligen hopp att tro, att du i morgon icke slipper undan med din Zombi!" utbröt Mendez.

"Tala icke illa om Zombi, sennor Mendez,"

sade Sebastian, likasom om han blifvit förskräckt, "ty se — huru han hämnat sig på högra armen af er Johannes; den är åtminstone en half aln längre, än den andra."

"Sebastian har rätt, Mendez," sade Pietro, lutande sig öfver till sin grannes stafflett.

"Armen är för lång. Men säg oss, Sebastian, hvem är Zombi?"

"Ja ja, Sebastian, säg oss hvem Zombi är?" utbröto flera stämmor på en gång.

"Jag har aldrig sett honom, mina herrar; men min far, som icke heller sett honom, hörde af sin farfar, som likaså litet sett honom, att han skall vara ett spöke, en ond ande, som hvarje natt besöker jorden för att åstadkomma olycka."

"Jag skulle önska att om dagen kunna göra det, som han gör om natten," sade Tobar. "Tag hit något gult, Sebastian!"

"Tror ni icke, att det är gult tillräckligt, sennor?" frågade Sebastian.

"Betrakta min bild, Sebastian; är den för gul?" frågade Yerez.

"Tvärtom, sennor, eder bild är för blå — för djup, mörk blå. Vattnet är blått, träden äro blå, ängen är blå. Gör ni med afsigt alltsamman blått?"

"Nej, det gör jag i sanning icke!" sade Yerez.

"Man skulle dock tro det," svarade Sebastian.

"Det är besynnerligt; men denne lille slaf med sitt simpla ansigte, är så vanskadad som en apa,"

"Hvad är då negren annat än en apa?" sade Villavicemio.

"Hopblandad med litet papagoja," anmärkte Tobar.

"Blott med den enda skilnaden, att papagojan bara pladdrar efter," svarade Pietro, och Sebastian sjelf tänker och talar.

"Just som papagojan, som, vid försöket att tala, ibland träffar det rätta," sade Tobar.

"Du tyckes äfven kunna bedömma bilder," sade Villavicemio.

"Åh, jag bara upprepar hvad jag hör mästern säga," svarade Sebastian med en så upprigtig blick, att hvar och en, som hörde det, måste tro på sanningen af hvad han sade. "Ty jag är ju blott en apa, en papagoja;" han tystnade ett ögonblick, der efter fortfor han: "eller en slaf!" och dessa ord åtföljdes af ett så djupt nttryck af sorg, att ingen af eleverna, så muntra, tanklösa och böjde för grymhet de än voro, blef orörd.

"Hvad du är en narraktig pojke, Sebastian!" sade Pietro, nypande honom vänligt

i örat. "Adjö, Sebastian; tag reda på Zombi, annars får din rygg umgälla det."

"Knip Zombi, annars får din rygg beta-la," upprepade eleverna, då de lemnade ateliern. "Adjö, Sebastian; lycka till; min helsning till Zombi."

"Zombi, Zombi!" upprepade Sebastian, kastande sina ögon efter den siste som lemnade ateliern. "Skola dessa kristne aldrig lära medlidsamhet?"

Utstötande dessa ord i samma ton, som han hade uttalat ordet slaf, började Sebastian att städa ateliern. Då mörkret under detta arbete öfverraskade honom, tände han en lampa, och kastande en ängslig blick omkring sig, för att öfvertygas, att han verkligen var ensam, närmade han sig Villavicemios stafflett; men då han betraktade jungfruns hufvud, som på ett så besynnerligt sätt tillkommit, lifvades hans matta, tunga ögon, de tröga ansigtsdragen, hela kroppen återfick hela sin orientaliska spänstighet och i det han mumlade följande ord emellan tänderna: "mästaren säger, att han önskade sig hafva gjort det!" tycktes han försänkt i helig hänryckning.

Länge stod han orörlig så, tills en hand lades på hans arm, och så långt tycktes hans tankar och känslor hafva bortfört honom, att han utstötte ett rop af förfäran.

"Sebastian!" sade en mild röst.

"Är det ni, far?" sade Sebastian, blickande upp på en stor gammal neger, som ställt sig framför honom.

"Hvad gör du här, min son?"

"Intet, far! jag betraktar blott denna bild."

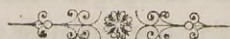
"Sebastian," sade den gamle negern, som kastade en blick full af feberaktig oro på sonen, jag hörde hvad eleverna sade, då de gingo härifrån. Är du här, för att vaka?"

"Ja, far," svarade gossen.

"Och Zombi?" sade den gamle mannen, i det han kastade en ängslig blick öfver den stora ateliern, som lampans svaga sken gjorde ännu hemskare.

"Jag är icke synnerligen rädd för honom, far," sade Sebastian, med ett ovilkorligt leende af vantro.

"O, min son, skämta icke, sade den gamle negern, hvars fruktan tillkännagaf sig i de darrande benen, som knäppt förmådde bära honom. "Småda honom icke. Om han toge dig bort med sig, hvad skulle det då blifva af den gamle Gomez? Jag vill stanna kvar hos dig, min son. Jag är väl mycket rädd, men det gör mindre. Han får taga oss båda, om så illa skall vara." (Forts.)

Polka-Mazurque.

I. Berens.

Lento.

Piano.

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. The music is written in 3/4 time with a key signature of one flat (B-flat). The tempo is marked 'Lento.' and the dynamics are 'p' (piano) and 'f' (forte). The notation includes various note values, rests, and slurs.

The second system continues the piece and features a double bar line. The dynamics are marked 'ff' (fortissimo). The notation includes various note values, rests, and slurs.

The third system continues the piece and features dynamics of 'pp' (pianissimo) and 'ff' (fortissimo). The notation includes various note values, rests, and slurs.

The fourth system continues the piece and features a dynamic of 'f' (forte). The notation includes various note values, rests, and slurs.

The fifth system begins with a 'Trio' section, indicated by a double bar line and the word 'Trio.' above the staff. The dynamics are marked 'p' (piano). The notation includes various note values, rests, and slurs.

The first system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes. A dynamic marking *dim.* is present in the upper staff towards the end of the system.

The second system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes.

The third system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes. Dynamic markings *f p* are present in the upper staff.

The fourth system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes. A dynamic marking *f p* is present in the upper staff.

The fifth system of musical notation consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes. Dynamic markings *f p* and *dim.* are present in the upper staff. The system concludes with the text *Polka D.C.* in the right margin.

Mazurka.

C. Brögger.

Piano.

mf

The first system of musical notation consists of two staves. The treble staff begins with a treble clef, a key signature of two flats (B-flat and E-flat), and a 3/4 time signature. The music starts with a melodic line in the treble and a supporting bass line. A dynamic marking of *mf* (mezzo-forte) is placed above the first few notes. The system concludes with a double bar line.

The second system continues the piece. It features a treble staff with a melodic line and a bass staff with a rhythmic accompaniment. A double bar line is present in the middle of the system, indicating a section change or repeat.

The third system shows further development of the musical themes. The treble staff contains a melodic line with some slurs, and the bass staff provides a steady accompaniment. The system ends with a double bar line.

The fourth system includes a dynamic marking of *ff* (fortissimo) in the middle. The treble staff has a melodic line with a double bar line, and the bass staff continues with its accompaniment. The system ends with a double bar line.

The fifth and final system of musical notation concludes the piece. It features a treble staff with a melodic line and a bass staff with an accompaniment. The word *Fine.* is written at the end of the system, followed by a double bar line.

Trio.

The musical score is written for piano and consists of five systems of two staves each. The key signature is three flats (B-flat, E-flat, A-flat) and the time signature is 3/4. The first system is marked *p* and *dolce*, featuring a triplet in the right hand. The second system begins with a forte *f* dynamic. The third system also features a forte *f* dynamic. The fourth system is marked *p* and *dolce*. The fifth system concludes with the instruction *Marurka D.C.* (Da Capo).